

Fredagen den 24 maj

Alfa Laval sviker i Nevers

Mitt i Frankrike ligger staden Nevers, Lunds vänort sedan många år. Att den är det beror på att Alfa-Laval har en fabrik där och att de borgerliga politikerna med sina förbindelser med lundaföretagen tyckte att det var lämpligt att utvidga kontakterna.

Från början tyckte t o m Lunds socialdemokrater att Nevers, det var borgarnas vänort. Men tiderna förändras och även mest inbitne proletärer kan få smak för gäslever och goda franska viner. För att inte tala om kulturen.

Numera är det också så att Nevers är en radikal kommun styrd av socialister och kommunister. Och på den senaste tiden har fackliga organisationer, kommunledning och befolkning tvingats ta kamp mot Alfa-Laval.

De har krävt att få sparka mer

än hälften av de ca 500 anställda vid Neversfabriken. Fack, kommun och befolkning har sagt klart nej. Då har företaget kontrat med hot om total nerläggning, och facket svarat med ockupation. Alfa-Laval i Nevers, SKF i Paris betar sig som vilket transnationellt företag som helst. Får man inte som man vill, lägger man ner och lämnar arbetslöshet och sociala tragedier i sina spår.

Nu är frågan vad innebär det att staden Nevers är vänort till Lund? Är det den arbetande befolkningen, som är våra vänner eller står Lunds politiker solidariska med Alfa-Laval? Kajsa Theander i Vpks fullmäktige-grupp har frågat kommunalrådet Gun Hells-vik (hon som håller så krampaktigt i klubban på bilden i moderaternas valpropaganda), vad Lunds

kommun gör för att påverka Alfa-Laval att behålla fabriken i Nevers.

Beteckningen "vänort" blir meningsfull först om Lunds kommun helhjärtat ställer upp för Nevers mot Alfa-Laval.

Man kan till slut fråga sig varför SDS:s lundasida inte haft en rad om detta. Annars brukar man ge frikostigt med utrymme för vänortsinformation. Visserligen har man kunnat läsa om Nevers på näringslivssidorna. Men den lokala belysningen har saknats. Men sådant är kanske inte förenligt med redaktörens förtroendeuppdrag i Rotary.

Valkommittén tackar alla som gjort knappförslag. Valet var ej lätt.

Här ovan har vi årets Lunda-valknapp. Den är gjord av Lena Richter, som även gjorde förra valets knapp.

Valkommittén

Demokratiskt rådslag

För snart tre år sedan beslutade kommunfullmäktige att en miljövårdsplan för Lund skulle utarbetas. De borgerliga partierna tyckte inte att någon sådan behövdes och röstade emot.

Det tycker uppenbarligen inte heller Miljö- och hälsoskyddsförvaltningen, eftersom den på nästan tre år bara åstadkommit en *disposition* för ett miljöskyddsprogram (som planen nu döpts om till). Har vi här ytterligare ett exempel på att beslut fattade i demokratiskt valda församlingar saboteras genom en förvaltnings passivitet?

För att få fart på miljöarbetet i kommunen föreslår vpk i en motion till fullmäktige, att ett *rådslag* om miljön ska genomföras i Lund. Idén kommer från Landskrona, där progressiva politiker och tjänstemän tillsammans samlat ihop det man vet

om miljön där i en bok, som fått namnet Landskronamiljö. Den är nu underlag för diskussioner i studiecirklar på arbetsplatser och i bostadsområden. Barn och ungdomar tar del av den i skolan.

Vad som händer i Landskrona är ett bra exempel på hur ett miljöprogram kan växa fram på ett demokratiskt sätt. I Lund borde det finnas förutsättningar att göra något liknande. Det har sagts, att Lunds universitet är norra Europas största kunskapsbank. Så är det naturligtvis inte, men nog borde det finnas en hel del av kunskap att hämta i alla fall. Varför inte utnyttja den till att efter Landskronamodell skapa förutsättningar för en saklig, engagerad och demokratisk lokal miljöpolitik?

Fråga Lund

»Fråga Lund» i tisdags, med 22 socialistiska forskare i panelen, blev en intressant och t.o.m. roande tillställning.

Vi på redaktionen hade planerat ett referat, men den som

skulle ha gjort det fick barnpassningsproblem. Men vi återkommer (nog) nästa vecka.

Vi tar förstas också emot spontana reaktioner från barfotajournalister.

-Red.

Livsfarliga utsläpp

Bland alla de lösningsmedel, som Åkerlund & Rausing förpestar luften med, finns ett ytterst farligt ämne, som heter toluen. Det är inte uteslutet, att i ex de uppseendeväckande många fallen av lymfom bland de anställda vid Å & R och av leukemi bland barnen på Järnkraskolan kan tillskrivas utsläppen av toluen från förpackningsindustrierna. Ämnets stora farlighet är väl dokumenterad, bl a av forskare vid Yrkesmedicinska kliniken i Lund.

Hälften av de 120 ton toluen, som Å & R släpper ut om året, används vid djuptryck, främst med guldfärg. Resten används för rengöring av djuptrycksvalsarna. I sin ansökan om drifttillstånd enligt miljöskyddslagen säger sig företaget inte kunna ersätta det farliga toluenet i de här processerna. Detta är ju fullkomligt absurt. För att vi ska få nöjet att lockas till köp av guldröck på chokladpapperet riskeras alltså människors liv och hälsa.

Företaget hänvisar gång på gång i sin ansökan till »marknadens krav». Vad då för en marknad? Jo, en marknad, där företagen är både köpare och säljare och som vi vanliga människor befinner oss utanför och inte har något som helst inflytande på. Eller är det någon som har frågat dig, direkt eller via någon marknadsmekanism, om du vill ha guldröck på chokladpapperet?

Å & R:s ansökan kommer att behandlas av länsstyrelsen i höst. Miljö- och hälsoskyddsnämnden i Lund kommer att avge sitt remissvar i början av juli. Beträffande toluenutsläppen finns det bara ett möjligt ställningstagande. Företaget måste åläggas att sluta göra utsläpp av detta lösningsmedel. Antingen får de sluta använda det eller får de se till att det inte släpps ut så att människor kan andas in det. Att hänvisa till marknadens krav och till att det inte är ekonomiskt möjligt att rena utsläppen håller inte. Att Å & R är ett tekniskt efterblivet företag kan naturligtvis aldrig få vara en ursäkt för att riskera människors liv och hälsa.

Bara en aktiv lokal opinion kan få en ändring till stånd. Men det brinner i knutarna. Det gäller att genast visa Länsstyrelsen (och Miljö- och hälsoskyddsnämnden) att det finns en sådan.

I vårens tid

Jag läste i DN i söndags om ungdomar som uttalade sig om politik och politiker. Den enda av partiledarna som de tyckte var fräsch och levande och inte nerhängen i politikerrollen var Adelsöhn. En häftig kille var omdömet, »ingen annan vågar ha så storrutiga kavajer som han». Det blev för min del det slutliga klubbslaget, jag inser att min ungdom faktiskt är slut och att jag är oåterkalleligt medelålders i min livssyn och mina värderingar. Jag har hängt med rätt länge, från Sex Pistols till David Bowie och Bruce Springsteen, jag har provat på windsurfing och kört med Walkman och plockat fram mina 50-talskläder, men nu är det slut. Jag undrar om det finns några intressanta pensionärsfrågor?

Håll stilen

Den kommunalpolitiska avspänningen i Lund mellan socialdemokrater och vpk-are under det senaste halvåret är det främsta nya inslaget i politiken här i stan, tycker jag. Det går inte en dag utan att man hör talas om nya kärvänligheter och fraterniseringar ute i nämnderna och man undrar var det ska sluta. Vpk-are tillfrågas t ex om sina synpunkter, varefter de till sin förvåning får höra att det kanske ligger något i dem. Den nya majoriteten hägrar förstas vid horisonten, men då får vi ge järnet i valrörelsen. Tills vidare håller jag fast vid min gamla huvudregel för vpk-are i kommunala nämnder. Vid sammanträde, gå rakt in och sätt dig på din plats, längst ner på vänstersidan av bordet med åtminstone någon ledig stol mellan dig och de andra. Hälsa inte, ta framför allt inte i hand och tvingas du ändå till det så nicka avmätt och titta åt annat håll. I pausen kan man möjligen byta någor ord med socialdemokraterna och miljöpartisten, men aldrig med borgarna. Någon oskyldig läsare tror väl att jag skämtar, men jag försäkrar, jag är fullständigt allvarlig. Om inte slutar det med att man står och diskuterar rosenodling med Lennart Ryde eller barnuppfostran med Tove Klette och det kan aldrig vara bra. Vi är inte valda för att vara småtrevliga resultatpolitiker och risken

att just bli uppsugen i Lunds allmänna småborgerliga trevnad är alltid stor. Om vi tappar vårt rykte att vara allmänt ohysade typer från vänsterextremismens utmarker är vi förlorade.

Machojournalistik

Jag gick naturligtvis på AF och Utrikespolitiska föreningens jubileumsarrangemang för att lyssna på Jan Guillou och Göran Skytte, man vill ju alltid plocka upp lite från de stora pojkarna i journalistikköret. Det var nöjsamt, om än inte särskilt upplysande. Guillou pratade om sin bakgrund som vänsterjournalist (»då var det självklart, idag hade vi väl blivit jurister»). För den som varit skribent i en vänstertidskrift och efter ett tag upptäckt att det finns nyanser bakom sanningarna så återstod bara två möjligheter: att bli propagandamegafon eller förrädare och då var valet lätt, sa Guillou. Tanken att också den nyanserade sanningen går att beskriva från vänsterhåll verkade inte ha slagit honom, men så har han också fostrats i SKP-sfären. Å andra sidan: nu var det fakta för hela slanten, den moraliskt hedervärde journalisten hade bara en uppgift, nämligen att skriva sanningen, varje form av omdöme eller politisk slutsats är av ondo. Fyrkantigt, måste jag säga, som om sanningen var hel och odelbar och utan komplikationer i sina tolkningar. Gäller det Sveriges Radios och Jörgen Westerståhls sanningsbegrepp, där

sanningen ligger nästan mitt emellan socialdemokratin och centerpartiet, som jag hörde någon säga i veckan? Och vilken av alla tänkbara sanningar ska man välja? Förenklat, tyckte en gammal FK-sympare och klarinettist, de säljer ut gamla ideal och ger en falsk bild av hur det var för femton år sedan, sa en journalist. Jo, men de är djävligt duktiga journalister båda två, det går inte att förneka och lidelsen för fakta missklar dem inte. De har båda gjort häpnadsväckande saker, Skyttes Rainerundersökning var ett mästerverk. Ska man välja något av Guillou vill jag nämna ett annat reportage, det om Lill-Babs, publicerat i deras förra gemensamma bok. Det börjar som en musiksociologisk undersökning, utvecklar sig till beskrivning av en förälskelse och har, så vitt jag kan förstå, det enda logiska slutet. Det är förbluffande.

Ont om koltrastar

Vintern är onekligen över, det känns närmast överklagt att erinra sig att det låg nyfallen snö på Linderödsåsen 1 maj. Men den hårda vintern har satt sina spår. Koltrastpopulationen måste ligga i botten just nu. Vissa vårar sitter det en sjungande koltrast i varannan villaträdgård, men i år är det långt mellan flöjtingarna. Men det repar sig nog. Jag säger som nin gamla farmor: »Vad gör det om en ko dör, det står en kalv opp igen.»

Lucifer

Veckans gästekonom

I vårens tid

Solen har skinit förledande, de lockoutade har pratat om trädgårdsskötsel och försenad vårstädning; det var till en början inte helt lätt att ta statstjänstemannakonflikten på allvar. Men efter hand har det blivit klart att den var viktig och att TCO-S förde en strid som var viktig för alla lönearbetande. Formellt stod kon-

flikten mellan lågavlönade tjänstemän och staten, dvs vi alla, men reellt gällde det makten mellan arbete och kapital. Sverige går just nu på högvarv, det görs pengar som aldrig förr. I detta läge ger regeringen maningar till besinning och återhållsamhet, inte till det skikt vars lyxkonsumtion och kapitalexport hotar ekonomins stabilitet utan till de lågavlönade. Det är faktiskt inte tulltjänstemän och mellanstadielärare som köper hundrafemtiotusen kronorsbilarna eller flyttar sina pengar till London. Det har varit pinsamt att läsa Arbetets ledare med dess ständiga uppmaningar till underkastelse under kapitalet. Det är

så man erinrar sig det gamla slagordet »Socialdemokratin – profitgarantin!»

Till detta har sen kommit en räntehöjning som berikar bankerna ytterligare och slår hårt mot vanliga lön- och låntagare. Samtidigt är det en nyttig påminnelse om orimligheten i det kapitalistiska systemet. Ett antal finanschefer på Volvo, Alfa-Laval etc väljer att låta företagens pengar ta extraturer över London och New York för att öka profiten och det räcker för att kasta vår vardagsekonomi över ända. Kapitalismen är ett i grunden oförnuftigt system. Det borde finnas ett bättre.

Sten Henriksson

Kungabesöket

Det har varit frestande att betrakta kungabesöket i Lund som borgerlighetens valupptakt, men det är nog konspiratoriskt i överkant. Mest av allt har det varit en egotripp för Per-Håkan Ohlsson, hädanefter lämpligen kallad Gudfadern. Vi tror nog också, att det plötsligt påhittade 900-årsjubileet inte riktigt blev den succé och jubelfest arrangörerna hade tänkt sig. Kat-tes elever fick en gratislektion i vad monarki för med sig av fjäskeri och fördumning och flera av Lunds socialdemokrater visade gott omdöme genom att låta bli att gå på frackmiddagen för kungen.

Det är alltid intressant att diskutera republikfrågan med monarkister – det brukar sluta med att man får höra hur bra kungen och prins Bertil är på att sälja Volvo i Brasilien eller något liknande. Vi tror uppriktigt sagt inte att det kan vara meriterande för Sverige att låta sig officiellt representeras av en sådan figur. Människorna i Brasilien är inte dummare än vi. Kungen som i djupaste mening privat person har vi ingen särskild åsikt om, men som offentlig person är han en förolämpning. Hans vänner består av en samling medelålders playboys, som i likhet med honom själv aldrig gjort ett hederligt handtag och som hans medagerande på den offentliga scenen har vi fått en beskäftig dam som personifierar det tyska tantidealet. Kungar kan man möjligen ha om man själv får välja dem och till nöds acceptera om de kan anpassas till den roll som tilldelas dem i en folkstyrd stat. Vi kan t ex tänka oss att köpa en liten flaska Aalborg och klämma en en skiva spegepolse efter att ha sett glimten i dronning Margeretes ögonvrå, men Carl-Gustaf borde få leva ett mer privat liv. Det är alltså inte bara monarkin vi är emot, det är också kungen personligen.

Därför är jag republikan

I måndags när de kungliga skulle komma till Lund, gick jag till biblioteket för att låna Vilhelm Mobergs skrift "Därför är jag republikan" (1955). Glädjande nog var den utlånad.

Sedan hittade jag den ändå i samlingsverket "I egen sak". Mobergs skrift gjorde intryck på mig i min ungdom. Jag minns särskilt hans härledning av ordet "kung" från "kona", som enligt språkforskarna ska betyda man till kvinna som har med fruktbarhet att göra. Kungen hade ursprungligen en rituellt funktion. Han skulle se till att grödan skulle växa, genom att i folkets åsyn utöva konsumgång med fruktbarhetsgudinnan och ha översyn över de blodiga offren. Blev det missväxt blev han kanske själv offrad.

Känslomässigt

Det här förklarar varför många vanliga människor är så känslomässigt bundna vid monarkin, tror Moberg. För i övrigt har ju monarkin ingenting med de rådande demokratiidealen att göra, varken historiskt eller symboliskt.

Ynglingaätten, som härskade i det gamla Sveariket ansågs här-

stamma från guden Frej. Dagens svenska monark härstammar som bekant från en medelklassfamilj i Frankrike, som kom upp sig under revolutionen. Det normala är emellertid att kungavärdigheten ärvs och det är just själva poängen för överklassen, eftersom dess egna maktanspråk och ekonomiska företrädarna ofta vilar på arv.

Guds nåde

När Sverige blev kristnat blev det så att kungen ansågs styra med Guds nåde. I Luthers lilla Katekes står det: "Hvar och en vare underdånig den maktägande överheten, ty ingen överhet finnes utan af Gud, och den överhet som finnes är förordnad av Gud".

Kungens koppling till högre makter framgår också av det gåvobrev från 1885 som i dessa dagar är aktuellt i Lund. Där sägs det att om överenskommelsen bryts av någon så skall han vara förbannad vid Herrens återkomst och "...han ska vara bestämd för evigt straff, där masken inte dör och elden inte slocknar". Monarkin har så att säga helvetet på sin sida!

Nickar

Styrkt av dessa tankar går jag till Lundagård, där Bleckhornet spelar, förstärkt med två fagotter. Det växer överallt i parken så monarkerna behöver inte offras.

De kommer i en öppen vagn dragna av ett par hästar. Margrethe har fimpat för att kunna vinka till folket. Just när de passerar tittar Silvia på mig och vinkar. Jag vill inte vara ohövlighet utan nickar tillbaka.

FH

Om att fira ett gåvobrev

Jag har just varit med om upptakten till jättejubileet i Lund. 900-årsminnet av Knut den Heliges gåvobrev. Katedralskolan i Lund 1085-1985. Härlig är jorden under domkyrkans valv. En klar-röd och en klarblå drottning på skolgården. En hel jubileumsvecka med utställningar, frimärken, luncher och parader har inletts. Det är en stad med stark känsla för sina stolta traditioner och sin betydelsefulla »kulturella, religiösa och kyrkopolitiska roll» – så sa domprosten i sitt öppningsanförande – som ställer till med sånt.

Jag var med därför att jag blivit kallad till 40-årsjubileum av studentexamen. Som alltså ägde rum på Katedralskolan i början av maj 1945 samtidigt

med att världskriget tog slut.

Jag har inte varit på något tidigare studentjubileum. Katedralskolan, så full av lärdomshögfärd och människoförakt, har aldrig känts som en skola att återvända till. Ändå gick jag där i tre år. På latinlinje. Läste latin 8 timmar i veckan. Vi sysslade med de puniska krigen medan det riktiga kriget rasade som värst runt omkring oss.

Nu hade jag i alla fall blivit nyfiken på de gamla studentkamraterna, på att få se hur denna del av min generation ser ut efter 40 år. Sätter en gemensam skoltid på Katedralskolan några djupare spår?

Är folk på studentjubileer egentligen nyfikna på varann? Jag tror inte det. De som kommer

gör det för att visa upp sig, få bekräftelse på att de lyckats med vad de själva och andra väntat sig. Att de blivit bra gifta (om de är kvinnor) och rika på framgång och pengar (om de är män). Konversationen kring middagsbordet tydde inte på att de var särskilt intresserade av varann. Det var mycket s k kallprat om skatteplanering, golf, dålig service, eländet i utlandet. Ytligt och konventionellt. Jag gick hem till vännerna genast efter efterrätten. Och träffade på en av vpk:s stadsdelsgrupper i möte kring köksbordet! Jag undrar vad Knut den Helige skulle ha tyckt. Vad hade han för syfte med sin brudgäva till kyrkan i Lund?

Birgit Assarson
Vpk Norra Södermalm
Stockholm

Kryper och fjäsk för kungar
har gamla anor...

Lund sett från Vänster

I Vpk-Lunds årsbok kan man bl a läsa om skolmusiken i Lund. På bilden ovan ser vi det blivande kommunalrådet

Claes Göran Jönsson (i mitten) blåsandess klarinett. Årsboken kostar 30 kr. pg 17459 - 9

Bredgatan 28, 222 21 Lund. Tel 046/12 74 95 (onsd efter kl 18.00).
Postgiro 1 74 59-9. Prenumeration 80:-/år. Sättning och layout: VB-red på acupress, Lund. Tryck: acupress, Lund. Ansvarig utgivare: Monica Bondesson. Prenumerationer: Göran Persson, 14 16 12.
Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red förbehåller sig rätten att korta insändare. För obeställt material ansvaras ej.

Har du flyttat?

Skicka hela adressdelen med din gamla adress till Veckobladet, Bredgatan 28, 222 21 Lund. Min nya adress är:

Adress:

Postnummer: Postadress:

Vänstern kan och bör vara offensiv

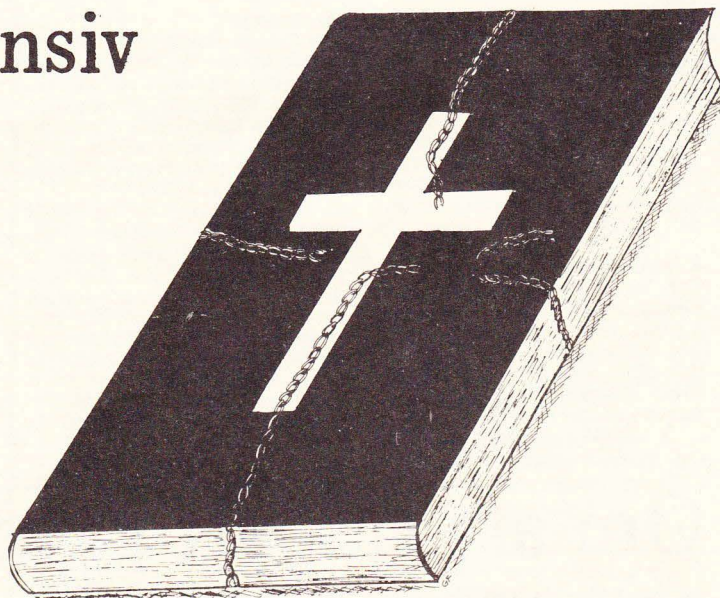
Förra VB skrev Kerstin Gustavsson om mötet mellan Kristna För Socialism och Jörn Svensson. Det var tydligen ett intressant möte för vi har fått in ytterligare en kommentar till vad som blev sagt på mötet.

Det finns tre stora problemområden där vänstern bör ta initiativet och vara på offensiven: Konkurrenssamhället med dess resursslöseri, den biologiska krisen och införandet av mikroelektronik. På dessa områden har den borgerliga ideologin inga lösningar vilket ger vänsterkrafterna möjlighet att agera offensivt. Med denna utgångspunkt inledde Jörn Svensson (riksdagskandidat för vpk i fyrstadskretsen) ett samtal anordnat av Kristna för Socialism (KFS) i Lund i måndags.

Det finns ingen anledning för vänstern att acceptera påståenden om konkurrensens förträfflighet. Tvärtom borde det vara lätt att påvisa dess konsekvenser: resursslöseri, både av människor och naturtillgångar. Det finns ingen anledning att tro att människors kunskap kan bedömas utifrån en femgradig normalfördelad funktion. Tvärtom har man visat att i stort sett alla människor har möjlighet till samma mentala aktiviteter.

Risken för ett totalt biologiskt sammanbrott som en följd av en fortsatt kapitalistisk plundring och utnyttjande av råvaror är mycket stor. De flesta är medvetna om detta liksom att en kapitalistisk tillväxtfilosofi inte kan ge någon lösning. Vänstern har alla möjligheter att ta initiativet på detta område bara man är beredd att ta avstånd från öststaternas lika förödande tillväxtförväntningar.

Mikroelektronikens införande inom administration och tillverkningsindustri kommer att medföra ett friställande av arbetskraft i en större omfattning än någonsin tidigare. Här måste vänstern ange alternativen. Hur skall den människans resurser tas tillvara, som inte längre behövs på sin tidigare arbetsplats? Vilka nya arbetsuppgifter skulle kunna utföras? Hur bör arbetet organiseras? Hittills har datoriseringen i stor utsträckning inneburit en mer hierarkisk uppbyggnad av administration och produktion. Något som är en effekt av dess militära ursprung. Vilka alternativ kan ges? Vi står inför en kvalitativ omvälvning som inte är jämförbar med någon annan i modern tid. Den kan inte få ske utan att kontrolleras. Borgarna vill idag inte erkänna

dess betydelse, men vänstern kan se den och därmed ange möjliga utvecklingsvägar.

Utifrån dessa existentiella problemområden, de är ju avgörande för vår existens, gjorde sedan Jörn ett försök att beskriva de progressiva vänsterkrafter som finns idag. Han menade att de finns i tre olika sammanhang. Dels inom den traditionella marxistiska vänstern, dels inom den progressiva delen av socialdemokratin, dels inom kyrkorna. Kan man då räkna med att dessa människor engagerar sig i det politiska livet och partierna. Nej, inte direkt inom de nuvarande partierna, detta är rörelser i andra riktningar. Kanske är det t o m så att de etablerade politiska partierna håller på att spela ut sin roll.

Den efterföljande diskussionen kom att beröra det mesta. Det är ju alltid trevligt att få pressa en kommunist på vpk:s förhållande till t ex polska kommunistpartiet (inga kontakter sedan mitten på sjuttioalet) eller det tjeckiska (inga kontakter sedan 1970). (Det verkar inte som folk vill uppfatta vpk:s hållning till dessa avarter av partier). Centralism kontra självstyre var en annan fråga där Jörn menade att visst måste man ha självstyre i mindre grupper men man måste samtidigt komma ihåg att de stora problemen inte löser sig direkt genom detta. Någon form av övergripande maktstruktur är alltid nödvändig.

Efter ett sålunda uppbyggligt och stimulerande möte kunde vi så vandra hem i sommarnatten funderande över varför vi så sällan känner oss uppbyggda nuförtiden trots att vi verkar ha tiden och frågorna med oss.

JEM

40-talisterna

FÖRBJUD BARNARBETET FÖR ALLA UNDER 25! Denna radikala lösning på arbetslöshetsproblemet framlade Ludvig Rasmusson på Calles cafe på Smålands. Hans bok heter Fyrtioalisterna och handlar om oss som är födda på fyrtioalet. Vi i den generationen är ju så alerta och måna om vår ställning som ledare av opinionsbildningen att vi vägrar att låta oss pensioneras vid 65. Vi är så många och sitter som en propp på många nyckelpositioner i samhället. Vi sköter vår hälsa, mår bra och är vana att få vår vilja igenom i de krav som gäller den egna situationen, bättre dagis när barnen var små, bättre skola när de kom i den åldern o s v. Men trots att vi kan räkna med att dessa barn följer föräldrarna på vänsterkanten, trots att de är mognare än vi var, misstrot vi deras förmåga att sköta de alltmer komplicerade jobben. Och nu återstår bara bättre utveckling av högskoleutbildningen för att placera alla ungdomar som utrationalliserats. D v s samma krav som vi slogs för -68.

Birgitta Fernstedt

VECKOBLADET

REDAKTION: Lars Svensson, Finn Hagberg, Sonya Bergström

KONTAKTREDAKTÖR för
nästa nummer: Finn Hagberg
12 90 98.

Alpin vandring

Vandrigssektionens alpina grupp inbjuder till deltagande i den numera traditionella vandringen i de svenska fjällen.

Årets mål bli troligen Kebnekaise-området. Vi räknar med avresa någon av dagarna 12/8 - 14/8. Max. tio dagars vandring med övernattning i tält och kanske någon natt i stuga.

Aterkomsten beräknas till 25-27/8. Välkommen att delta i en uppfriskande och inte alltför krävande fjälltur!

För närmare upplysningar och anmälan ring Jonny Saljefeldt, tel 040/691 31.

Fredsresan

En av fredsresans fyra bussar kommer till stortorget kl 9.30 på lördag (pingstaften).

Delegaterna har varit i bl.a. Prag och Warszawa och ställt fredsfrågor till regeringarna.

Samtliga bussar återvänder till Stockholm den 28 maj.

Fredsbon i Domkyrkan kl 10.30.

Sextetten Folkets fana kommer förmodligen att spela vid bussarnas ankomst.

Semester i Vietnam

Dansk Vietnameseisk Forening och Mellemfolkeligt Samvirke har tagit initiativet till en Vietnamresa sommaren -85, som står öppen även för svenska deltagare. Resan får formen av en studieresa med tillfälle att studera såväl det moderna Vietnam som kulturella och historiska sevärdheter.

Kontakta Dansk-Vietnameseisk Forening för ytterligare upplysningar. Adressen är Reventlowsgade 18/1 DK 1651, Köpenhamn V. tel (01) 312176. Anmälnings tiden utgår den 30 maj.

Gunnar Stensson t.13 31 71.

SEXTETTEN »Folkets fana» spelar lö kl 13 på bananfesten. SKV, Svenska Kvinnors Vänsterförbund segar sig fram och kvar -håller årsmöte på Café Ariman den 30 maj kl 18.30. Det vore roligt att se några medlemmar där!

Efter årsmöteförhandlingar med styrelseval, blir det offentligt möte kl 19.30: Birgitta Trotzig kommer att berätta om och läsa ur »Dykungens dotter». Arr. är SKV och Ariman.

Kompol. må kl 19.30 fram till kl 21.00 förberedelser inför fullmäktige. Därefter diskussion om Åkerlund & Rausing.